

РЕШЕНИЕ

№ 198

гр. София, 12.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в публично заседание на 15.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10815** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) във връзка с чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК). С. /собствено име/ Б. /фамилно име/ Х. /бащино име/, [дата на раждане] в [населено място], И., гражданин на И., оспорва Решение № 2113/ 05.10.2020г. на заместник председателя на Държавна агенция за бежанците, с което е отказано да бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя. В жалбата са въведени оплаквания, които съдът квалифицира като отменителните основания по чл.146, т.3 и 4 АПК – издаване на акта при съществени нарушения на процесуални правила и противоречие с материалния закон. Те са аргументирани в следните насоки:

На първо място се поддържа, че оспореният акт съдържа извлечения от източници, сочещи различни практики при връщане на граждани на И. в страната, които междуременно са приели друго вероизповедание, което означава, че съществува опасност при връщане на жалбоподателя в родината му да бъдат застрашен животът му или физическата му неприкосновеност. Заместник председателят на ДАБ не е взел предвид всички обстоятелства, сред които безспорния факт, че към момента на подаване на молбата за международна закрила С. Б. Х. е приел православно християнство, от който момент насетне участва в богослужения, използва активно и интернет пространството, в което споделя видеоматериали и снимки от богослужения. Нещо повече, на 12.04.2020г., християнския празник Ц., е постриган за четец, певец и свещоносец, с което станал църковнослужител на Българската православна църква. На

всеки по-голям църковен празник и в неделите жалбоподателят участва в богослужебните последования, изпълняващ службата „иподякон“. По силата на този акт оспорващият е не само обикновен мирянин, но вече и църковнослужител, поради което връщането му в страната на произход ще представлява основание да бъде преследван и подложен на нехуманно отношение поради дълбоко вкоренената обществена нагласа на силно консервативната ислямска шиитска общност, чиято идеология, на шиитския ислям, е официална доктрина на Ислямска република И. и това не е само общоизвестно на световната общественост, но и първопричина за международни конфликти. Приемането на християнството е категорично основание по чл.8, ал.1 ЗУБ за предоставяне на международна закрила. Но в случая на С. Б. Х. се касае не просто за обикновен мирянин, а за редовен участник в богослуженията като иподякон.

Искането до съда е за отмяна на акта и за връщане на преписката за ново произнасяне на административния орган.

В съдебно заседание жалбоподателят лично и чрез адв. Ц. поддържа жалбата и сочи, че във всички официални интернет канали и по Б. са видими видеозаписи от участията му в богослужения. Откакто е приел християнството, се чувства добре, защото спокойно изразява мислите и чувствата си.

В хода на устните състезания пълномощникът му подчертава, че в оспорения акт са анализирани факти от друг момент на живота на търсеция закрила, а не последиците, които би имало за него в И. приемането на християнската религия и публично известното негово непрекъснато участие в църковни богослужения

Ответникът, заместник председателят на ДАБ, чрез представител по пълномощие, отрича основателността на жалбата и акцентира върху предмета на спора - изследването на обстоятелството за упражняване на християнската религия от търсеция закрила след пристигането му в България, което обуславя приложимост на чл.8, ал.6 и чл.9, ал.3 ЗУБ. Изразява становище, че чужденецът е приел християнската религия с единствения мотив да получи международна закрила; обръща внимание на целта, която стои зад многобройните неотнормирани документи, с които жалбоподателят затрупва правораздавателните органи само за да ги убеди в необходимостта да получи желанния статут.

Заклучението на прокурора от СГП е за законосъобразност на оспорения акт.

От фактическа страна се установява:

Първото искане за международна закрила на иранския гражданин датира от 16.06.2016г. С Решение № 12006/ 17.05.2017г. на оправомощен орган при ДАБ той е приет на територията на Република България след като във Федерална република Германия се представил за Б. С..

След възобновяване на закрилното производство с Решение № 13802/ 18.07.2017г. в интервю с дата 25.07.2017г. жалбоподателят споделя, че е напуснал страната си легално, отпътувайки за Турция на 16.04.2016г. Преминал българската граница не по установения ред. След като подал молбата за закрила, се отправил за Ф., каквато е била първоначалната му цел.

С. Б. Х. заявил, че преди около 4-5 години приел християнската религия в [населено място]. Веднъж, когато се връщал от църква с колата си, е спрял от полицейски служители, които видели библията и кръста. Притеснен, отговорил на въпросите им с ругатни и бил отведен в полицията, където е бит почти непрекъснато. Последвала присъда 28 дни затвор. След освобождаването му от затвора спрямо него е изпълнено

и наказание 267 удара с камшик. В продължение на 4 години жалбоподателят тайно посещавал църквата, защото бил наясно, че наказанието за хора, сменили религията си, е смърт. Имал брокерска агенция, един от служителите в която бил християнин. Покрай него оспорващият се запознал с християнството. Посветил в религията и свой братовчед, чийто баща го издал в съда. Тогава иранският гражданин решил да напусне родината си. При регистрацията си се боял да сподели, че е християнин. Описва тази религия като най-ценностната и благородна, разделена на католицизъм, протестантство и православно християнство.

В интервю от 28.07.2017г. жалбоподателят потвърдил, че е приел християнството 4 години по-рано и тогава намерил истината, спокойствието и милосърдието. Кръщението му било извършено в църква в [населено място] от пастор Л. Макар да е запитан, не поясnil как е протекъл ритуалът. Посещавал църквата всяка неделя. В сряда ходел при пастора да му пояснява моменти от християнството. С. Б. Х. отговорил на въпроси за съдържанието на Б., за 10-те Божии заповеди, за начина, по който се кръстят християните, за значимите техни празници, за учениците на Х., за предателството му, описал подробно ритуала на покръстването си в България на 3.07.2017г.

С Решение № 17353/ 12.12.2017г. на председателя на ДАБ е отказано предоставяне на бежански и хуманитарен статут на оспорващия. Жалбата срещу този административен акт е отхвърлена с влязло в сила на 28.05.2018г. решение на АССГ по адм. дело № 64/ 2018г. В мотивите на касационната инстанция се сочи, че административният орган е изложил три обстоятелства, установяващи липсата на основателни опасения от преследване, основани на религия: изявлението на кандидата при влизането му в България, че е шиит; второто е, че той не е изпитвал страх, тъй като в България не е поискал международна закрила, а я е напуснал незаконно, за да отиде във Ф., откъдето е върнат. Третото е, че след като срещу него в И. е подадена жалба, той е напуснал страната легално, което означава липса на проблеми с властите на страната. От справката за ситуацията в И., приема съдът, са ясни два факта – първият е липсата на въпроси за уреждане с иранските власти, тъй като гражданинът е получил своя паспорт, позволяващ му да напусне страната след явяването пред съда във връзка с жалбата на неговия чичо; вторият е, че при излизане от И. проверката се извършва на базата на два списъка, издавани от Министерството на информацията и сигурността и от Революционната гвардия. Хората, срещу които има някакъв сигнал, се арестуват на място или се конфискуват паспортите им Според твърденията на оспорващия тъй е напуснал страната си месец след явяването му пред съда – време, достатъчно, за да бъде обвинен или спрямо него да се осъществи преследване.

На 14.12.2018г. С. Б. Х. е депозирал последваща молба за закрила, в която се позовава на нововъзникнали обстоятелства по време на престоя му в Република България: приемането на християнството в И. и изповядването на християнската православна вяра в Република България, което е против волята на неговите близки и познати в държавата му на произход. В подкрепа на твърденията си представил копие от Свидетелство за свето кръщение, превод на Закона за екзекуцията на вероотстъпниците, превод на жалба от 16.09.2018г.

По молбата е произнесено Решение № ВР-45/ 21.12.2018г., с което тя не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила. Административният акт е отменен с влязло в сила на датата на постановяването си Решение № 1243/ 24.02.2020г. по адм. дело № 993/ 2019г. на АССГ, в което се приема, че с

последващата си молба търсещият закрила е посочил нови доказателства, в подкрепа на искането си за предоставяне на статут, относими към нови факти и обстоятелства, настъпили след напускане на страната му на произход. В РБ той е приел християнството в източно-православния му вариант, за което насочва удостоверението, издадено от Софийската Света Митрополия и свидетелските показания на разпитания свещеник.

Спорен е въпросът, сочи съдът, „доколко това обстоятелство е ново и ако да, би ли могло да бъде предпоставка животът му да бъде поставен в опасност или същият да бъде подложен на преследване, да бъде наказан или подложен на унизително отношение заради изповядваната от него религия“. При първото разглеждане (на искането на закрила) не е прието като безспорно приемането на християнството, т.е. такова лично положение на жалбоподателя. В приложеното решение на ВАС на РБ се сочи, че е обоснована "липсата на основателни опасения от преследване, основани на религия. Първото е изявлението му при влизането в България, че по вероизповедание е шиит. Това опровергава последващите му обяснения, че е християнин....".

Към административната преписка (по адм. дело № 993/ 2019г. на АССГ) е приложена актуална справка, съставена от дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, в която подробно е описано положението на християните в И. и по-специално на тези, които преди това са изповядвали друга религия.

Дали и в каква степен новопокръстването на жалбоподателя в РБ представлява заплаха при завръщане в страната на произход, в контекста на актуалната обстановка в И. и положението на християните в И. и по-специално на тези, които преди това са изповядвали друга религия е въпрос по същество, а не по допустимост на молбата за закрила.

Органът е този, който трябва да прецени дали личните обстоятелства на жалбоподателя, по-специално неговото преминаване от ислям към християнство в съответната държава, са такива, че той би бил изправен пред реален риск от третиране в противоречие с членове 2 и 3 от Конвенцията, ако бъде депортиран в И.. Това е въпрос по същество за необходимостта или не от международна закрила поради риск от преследване на основание религия в страната по произход на чужденеца, засягащо права по чл. 2 или чл.3 от Конвенцията, а не на допустимост по смисъла на чл.13, ал.2, т.4 ЗУБ на молбата до производство за предоставяне на международна закрила.

Следователно, твърденията в повторната молба, за действително приобщаване към християнската общност в страната, за преследване на християните и риск от тежки посегателства, на основание промяна на религията от ислям, в случая след влизане в страната, относими към преценката по чл.8, ал. 6 и чл.9, ал.3 ЗУБ, като нови обстоятелства, обуславят допустимост на процесната последваща молба за международна закрила на С. Б. Х.. Представените документи и гласни доказателства свидетелстват за съществуването на нови факти представляващи по смисъла на чл. 13, ал. 2, т. 4 ЗУБ „нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение“, за разглеждането им следва да се образува производство по общия ред, с цел спазване на задълженията на българската държава както по правото на ЕС така и по Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи чрез надлежната преценка на личното положение на молителя съобразно наведените нови обстоятелства.

Следователно, изводът в оспореното решение, че мотивите на жалбоподателя от предходното производно са преклудирани, е неоснователно, доколкото „опасенията

на чужденца за риск от преследване почиват на нови факти, настъпили след напускане страната на произход (тези, които е навел относно следване на християнството в И. са обсъждани, без да е прието за безспорно, че е християнин, но не и относно кръщението и посещението на църква в РБ впоследствие). Тези обстоятелства дали биха му позволили да води нормален начин на живот, ако се завърне в И. или са заплаха за живота му, са преценка по същество за нуждата от международна закрила, и надхвърлят преценката по допустимост на повторната молба“.

Въз основа на цитираното решение на АССГ е поставено началото на разглежданото производство по общия ред (молба рег. № УП 4908/ 09.03.2020г., регистрирана същия ден). На жалбоподателя отново са връчени указания относно реда за подаване на молба за международна закрила, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в превод на персийски език заедно със списък на организации, работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут с приемни в ДАБ при МС.

Съставена е ЕВРОДАК дактилоскопна карта BR105C2003090001.

С писмо рег. № М-2445/ 22.04.2020г. ДАНС уведомява ДАБ, че не възразява да бъде предоставена закрила в Република България на регистрираната като С. Б. Х. в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

На 25.06.2020г. интервюиращият орган З. С. провел интервю с жалбоподателя. Преди началото му на иранския гражданин е указано, че целта на интервюто е да бъдат изяснени фактите, свързани непосредствено с неговия проблем и да се изяснят причините, поради които той е подал молба за закрила в Република България. Пояснено е, че е в негов интерес да отговаря точно и изчерпателно на зададените въпроси.

Търсецията закрила споделил, че е шампион по плуване в родния си град. Работил е като представител на иранска застрахователна компания, бил е собственик на агенция за недвижими имоти. Към православно християнство се обърнал година преди да напусне И.. В родния му град, където е една от най-старите църкви, живеели арменци-християни.

Когато жалбоподателят бил на 13 години, майка му починала от злокачествено заболяване. Бил на 14, когато баща му получил инфаркт и също починал. Тогава С. Б. Х. изпаднал в много тежко психическо състояние. Баща му бил първият представител на застрахователни компании в Северозападен И..

Към християнството го насочил негов познат, който работел в агенцията му и същевременно бил клиент на семейната застрахователна компания. Жалбоподателят посетил селото на своя познат (Г., намиращо се до летището на [населено място]) и църквата “Д. М.“.

Запитан защо е напуснал И., търсецията закрила пояснил, че посещавал въпросната църква заедно със свой братовчед, който споделил това с баща си. Чичото започнал да нарича жалбоподателя вероотстъпник и го тормозел в продължение на 2 месеца; от разговор със сестра си С. Б. Х. узнал, че този роднина е подал оплакване срещу него. Жалбоподателят приел светото кръщение на 3.07.2017г., бидейки наясно до какви бъдещи проблеми в И. може да доведе този акт – ако се завърне в страната, наказанието ще е смърт и то ще бъде изпълнено.

Вуйчото на търсецията закрила знаел, че той е приел християнството и е казал на доста хора, които понастоящем могат сами да се уверят в това. Брат му и сестра му

подкрепят избора му на религия. Те живеят в И., в [населено място] и нямат никакви проблеми.

С. Б. Х. изразява убеждение, че ако се върне в И., ще бъде убит, защото страната не се шегува с вероотстъпниците.

В протокола от интервюто е отразено провеждането му на разбираем за оспорващия персийски език и че писменият му текст му е прочетен на същия език без наличие на комуникативни пречки и без възражения и допълнения.

Преписката съдържа Справки № МД-388/ 16.07.2020г., МД-273/ 20.05.2020г., МД 47/ 24.01.2020г., МД 52/ 17.01.2020г. относно ИР И., в които са разгледани правото на свободно движение, паспортен режим, актуална политическа и икономическа обстановка и спазване на човешките права, достъп до образование и здравеопазване. В осз на 15.12.2020г. бе приета и справка МД 582/ 27.10.2020г., разглеждаща общото положение в страната и отношението на иранските власти към афганистанските бежанци. В последната от тях се сочи, че и през 2019 година условията на религиозните свободи в И. остават лоши. Както и в предходни години, правителството отговаря на призивите за реформи чрез систематична борба с религиозните малцинства. След ислямската революция през 1979г. страната се управлява според религиозното учение V.-е F. (управление на ислямските юристи, управление чрез юриспруденция) и нейният върховен водач, аятолах А. Х., е религиозен учен, назначен от 88-членната Асамблея на експертите. Иранските власти тормозят, глобяват и арестуват онези, които не са съгласни с официалното тълкуване на джафари-шиитския ислям. Правителството използва официалната си религиозна интерпретация като постоянна основа за отказ от свобода на религията и за потискане убежденията на граждани, изразяващи несъгласие чрез мирни протести. В иранския Наказателен кодекс разпоредбата *mo'arebeh* (враждебност срещу Б.) е неясно определена и често се използва за политически цели; както това обвинение, така и *sabb al-nabi* (обида на П.) са углавни престъпления. Вероотстъпничеството не е кодифицирано като престъпление в Наказателния кодекс, но задържаните с това обвинение лица продължават да бъдат съдени като отстъпници, защото конституцията упълномощава прилагането на шерията към всички случаи, които законът не разглежда изрично.

По искане на жалбоподателя по делото бяха приобщени доказателства за изучаване от него на български език, препоръка от [фирма], от която не става ясно каква длъжност заема жалбоподателят в дружеството, служебна бележка от банкова институция за разполагаемост по сметка с титуляр Б. Х. С., чиято неотнositимост към спора се потвърждава от адв. Ц., сочещ, че с тях желае да установи желанието на неговия доверител да остане в България.

Снимковият материал, приложен към жалбата, съдържа данни за религиозната деятелност на иранския гражданин, която не се оспорва от административния орган.

Решение № 2113/ 05.10.2020г. на заместник председателя на ДАБ е съобщено на С. Б. Х. с участието на негов пълномощник на 14.10.2020г. Жалбата, въз основа на която е образувано делото, е депозирана в ДАБ на 28.10.2020г. и е допустима.

При установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна

следното:

Решението е издадено от компетентен административен орган в хипотезата на делегация – заповед № 05 392/ 30.06.2020г. на председателя на ДАБ. Спазени са установената форма по чл. 59 АПК и особените процесуални изисквания за приобщаване на становище от ДАНС.

Актът съдържа изключително подробен и задълбочен анализ на дадените от търсеция закрила сведения в рамките на трите интервюта (две по първоначалната молба и едно по последващата), на доказателствата, на които се е позовал, разгледани в контекста на материалноправните предпоставки по чл.8, ал.1 вр. ал.4 ЗУБ. Органът се е спрял и на необходимостта от международна закрила, възникнала „на място“ по смисъла на член 5 от Директива 2011/95 в контекста на задължителните указания по решение № 1243/ 20.02.2020г. на АССГ по адм. дело № 993/ 2019г. на АССГ и при съобразяване на данните, съдържащи се в относимите части от Доклада на Датската имиграционна служба съвместно с Датския съвет на бежанците от 2018г., както и доклада, изготвен през 2019г. от „А. интернешънъл“ „Смъртни наказания и екзекуции“, достъпен на интернет сайта на организацията. Разгледани са и други аспекти от позицията на търсеция закрила: че е приел християнството докато се е намирал в И. и е контактувал с други християни. Твърденията му в тази насока са ценени като непоследователни и недостоверни, но въпреки това са обсъдени във връзка с данните за положението на религиозните малцинства в И.; на споделеното от него в интервюто от 25.06.2020г., че не е наясно дали властите в родината му имат информация, че извършва дейности, свързани с християнството в България. Прието е за неотнормимо твърдението, че в И. са ограничени възможностите за практикуване на християнството от неетнически християни.

Органът обсъжда и твърденията на молителя, че разпространява в интернет обстоятелството, че е приел християнството, което може да бъде узнато от иранските власти и сочи, че приложените по преписката снимки от единия от трите му профила в социалната мрежа facebook, създаден през м.12.2016г., обективират осъзнато действие с цел да получи закрила. Обосновава приложимост на изключващите основания по чл.8, ал.6 и чл.9, ал.3 ЗУБ с довод за недоказаност, че приемането на християнството в България съставлява израз или продължение на убежденията на молителя в И. поради противоречията с публично достъпна информация, непълноти и нелогичност в изявленията му. Твърдението за приемане на християнството е въведено в производството едва след извършения трансфер от Германия. При първоначалната си регистрация в ДАБ на 16.06.2016г. жалбоподателят е заявил, че е мюсюлманин-шиит.

По хуманитарния статут в решението е прието, че установената фактическа обстановка не дава основание да се приеме, че търсецият закрила е бил принуден да напусне страната си поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, че е бил изложен на опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция. Спрямо него не е налице ситуация на безогледно насилие в държавата му на произход, във връзка с което са обсъдени справките за И., съставени от специализирана дирекция в ДАБ. Не са налице и предпоставките по чл.8, ал.9

и чл.9, ал.6 ЗУБ, нито условията за предоставяне на хуманитарен статут по други хуманитарни причини.

По приложението на материалния закон:

Предмет на контрол за законосъобразност в настоящето производство е решение, постановено по последваща молба за закрила. Такава по смисъла на §1, т.6 ДР на ЗУБ в относимата редакция е молба за предоставяне на международна закрила в Република България, която чужденецът подава, след като има прекратена или отнета международна закрила или производството за предоставяне на международна закрила в Република България е приключило с влязло в сила решение и чужденецът не е напуснал територията на Република България. При това разглеждането на тази последваща молба е обусловено от задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени с решение № 1243/ 24.02.2020г. на АССГ по адм. дело № 993/ 2019г. на АССГ, дадени по-горе: че с последващата си молба С. Б. Х. сочи нови доказателства, относими към новонастъпили спрямо напускането на И. обстоятелства – приемане на християнството в България в източноправославния му вариант. Следователно при разглеждането на последващата молба в общо производство органът дължи произнасяне дали кръщението и посещенията на оспорващия в българска църква след напускането на И. биха позволили на търсещия закрила да води нормален начин на живот ако се завърне в И. или са заплаха за живота му.

Разпоредбата на чл.8, ал.6 ЗУБ определя, че опасенията от преследване може да се основават на събития, настъпили след като чужденецът е напуснал държавата си по произход, или на дейност, извършена от него след отпътуването му, особено ако се установи, че тази дейност представлява израз или продължение на убежденията или ориентацията, изразявани в държавата по произход, освен когато тя е извършена единствено с цел чужденецът да получи международна закрила по този закон. Идентична е нормата на чл.9, ал.3 ЗУБ досежно реалната опасност от тежки посегателства. Несъмнено новопокръстването на жалбоподателя на 2.07.2017г. в храма „Св. Неделя“ С. и последващото негово участие в църковните служби като иподякон представляват от една страна събитие, настъпило след като С. Б. Х. е напуснал И., респ. дейност, извършена от него след отпътуването му. Съображенията, поради които административният орган е отхвърлил тезата, че се касае за продължение на убежденията на чужденеца или ориентацията, изразявани в държавата на произход, са задълбочени, обосновани и почиват на всестранен анализ на заявяваните от него твърдения в двете производства. Извън изложеното, ако бе достоверно обстоятелството, че чужденецът приел християнството 4 години преди интервюто от 28.07.2017г. в църква в родния му град, се поставя въпросът какво е наложило последващото негово кръщение от 3.07.2017г. в Република България.

При това положение на преценка подлежат два аспекта: първо, дали кръщението на жалбоподателя и участието му в религиозни служби в конкретен столичен храм разкриват опасения от преследване в И., респ. опасност от тежки посегателства и второ, дали описаната негова дейност е извършена единствено с цел чужденецът да получи международна закрила.

Понятието „религия“ включва по-специално притежаването на теистични,

нетеистични или атеистични убеждения, индивидуалното или колективното участие или въздържане от участие в частни или публични богослужения, други религиозни актове или изразяване на религиозни убеждения, както и форми на лично или обществено поведение, основаващи се на религиозни вярвания или наложени от тези вярвания.

Преследването по религиозни причини може да приеме различни форми, от пълна забрана за практикуване на култа и религиозно образование до тежки дискриминационни мерки срещу лицата, принадлежащи към определена религиозна група. За да има преследване, накърняването трябва да бъде достатъчно тежко.

В разглеждания случай обстоятелствата по приемане на кръщението от С. Б. Х., както и евентуалните последици от връщането му в страната по произход, са подробно обсъдени от административния орган с позоваване и цитиране на данни от надеждни международни източници, включително такива, на които самият оспорващ се позовава. В тази връзка следва да се има предвид и решение на Съда на ЕС от 04.10.2018 г. по дело C-56/17, с чиито мотиви се приема, че твърдения за опасност от преследване поради религиозни убеждения, посочени в искане за предоставяне на международна закрила, трябва да се преценяват с оглед тяхната тежест, а твърденията за приемане на новата религия са просто отправна точка при оценяването на фактите и обстоятелствата по случая (§ 83 и 84).

В казуса на жалбоподателя съществена е недоказаността на обстоятелството, че той е приел християнството в страната си по произход. Свидетелството за свето кръщение датира от 3.07.2017г., преди да са проведени двете интервюта по първоначалното искане за закрила. По делото липсват категорични данни, че чужденецът действително е променил религията си в резултат на негова дълбока убеденост и осъзната решимост, а напротив, налице са индикации за изключващите обстоятелства по чл. 8, ал. 6 и чл. 9, ал. 3 от ЗУБ. Също така следва да се има предвид, че С. Б. Х. е бил наясно, че след приемане на християнската вяра хипотетично би бил обект на обстоятелствата по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, но е предприел кръщение и дори участва в религиозни служби. Нещо повече – самите снимкови изображения, приложени към жалбата, показват, че иранският гражданин целенасочено демонстрира религиозната си деятелност в България и идентифицирането си с християнската религия и общност в страната, поставяйки сам себе си в положение на публична изява. Твърдението, че при евентуално връщане в страната по произход жалбоподателят би подлежал на нечовешко и унижително отношение в следствие на променените религиозни убеждения се оборва от обсъдените от органа доклади за положението на новопокръстените християни в И. и може да се приеме, че чужденецът би могъл да изповядва дискретно религиозните си убеждения, доколкото при кръщението същият не е приел ново християнско име.

Ето защо крайният извод за отсъствие на материалноправните предпоставки за предоставяне на бежански статут на жалбоподателя е правилен.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като

в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. С цел да се даде отговор относно наличието на предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, следва да се разгледат в сравнителен план трите вида „тежки посегателства“ по чл. 9, ал. 1 ЗУБ и да се съобрази и решение на Съда на Европейския съюз от 17 февруари 2009 г. по дело C-465/2007 г. Използваните в член 15, букви а) и б) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти относно условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила изрази „смъртното наказание“, „екзекуцията“, както и „изтезанието или нечовешкото или унизителното отнасяне или наказание, наложени на молител“, абсолютно идентични на тези, посочени в ЗУБ обхващат ситуации, при които молителят за хуманитарен статут е специфично изложен на опасността от определен вид посегателство. От друга страна, посегателството, дефинирано в член 15, буква в) от Директивата като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхваща една по-обща опасност от посегателство - по-скоро се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, отколкото определени насилия. Освен това тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“. На последно място, разглежданото насилие в основата на посочените заплахи е квалифицирано като „безогледно“, термин, който предполага, че насилието може да се разпростира към лица без оглед на личното им положение. В този контекст изразът „лични“ трябва да се разбира като обхващащ посегателства, насочени срещу цивилни лица без оглед на тяхната самоличност, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи тежките заплахи, посочени в член 15, буква в) от Директивата. Това тълкуване, което е в състояние да осигури приложно поле, присъщо на член 15, буква в) от Директивата, не се опровергава от формулировката на съображение 26 от нея, според което опасностите, на които изобщо е изложено населението или част от населението на една страна, обикновено не представляват сами по себе си индивидуални заплахи, които могат да бъдат квалифицирани като тежки посегателства. Макар това съображение да предполага, че само обективното констатиране на свързана с общата ситуация в дадена страна опасност по принцип не е достатъчно за установяване, че прогласените в член 15, буква в) от Директивата условия са изпълнени по отношение на определено лице, неговата редакция чрез използването на израза „обикновено“ все пак допуска хипотезата за извънредна ситуация, която би се характеризирала с толкова висока степен на

опасност, че да съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че това лице индивидуално би се изложило на разглежданата опасност. Извънредният характер на тази ситуация се потвърждава и от факта, че съответната закрила е субсидиарна и според общия смисъл на член 15 от Директивата, тъй като дефинираните в букви а) и б) от този член посегателства предполагат ясна степен на индивидуализация. Макар несъмнено да е вярно, че колективни фактори играят съществена роля за прилагането на член 15, буква в) от Директивата, в смисъл че съответното лице спада, както други лица, към кръг от потенциални жертви на безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт, това не променя факта, че тази разпоредба трябва да представлява обект на систематично тълкуване в съответствие с другите две посочени в член 15 ситуации и следователно трябва да се тълкува в тясна връзка с тази индивидуализация. В това отношение следва да се уточни, че колкото по-способен е евентуално молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила. Съгласно посоченото решение на СЕС член 15, буква в) от Директивата във връзка с член 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Съществуването на въоръжен конфликт трябва да бъде признато с оглед прилагането на член 15, буква в, когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или когато се сблъскват две или повече въоръжени групи, без да е необходимо този конфликт да може да бъде квалифициран като въоръжен конфликт, който няма международен характер по смисъла на международното хуманитарно право и без интензитетът на въоръжените сблъсъци, равнището на организираност на наличните въоръжени сили и продължителността на конфликта да бъдат предмет на преценка, отделна от тази за степента на насилие, съществуващо на въпросната територия – решение от 30 януари 2014 г. на СЕС по дело C-285/2012г.

В чл. 75, ал. 2 ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут от страна на председателя на ДАБ се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или

с трети държави. В конкретния случай това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на фактите и обстоятелствата, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, в частност - предоставяне на хуманитарен статут. В решението на председателя на ДАБ е направена преценка на ситуацията в страната, чрез позоваване на справки от дирекция „Международна дейност“, която не дава основание да се приеме, че степента на безогледно насилие в страната е достигнала онова ниво на опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на хуманитарна закрила на базата на общата ситуация.

При горния анализ се налага изводът за липса на основания по чл. 146 от АПК, обуславящи унищожаемост на оспорения административен акт.

Мотивиран така, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. /собствено име/ Б. /фамилно име/ Х. /бащино име/, [дата на раждане] в [населено място], И., гражданин на И., срещу Решение № 2113/ 05.10.2020г. на заместник председателя на Държавна агенция за бежанците.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: